Un jurnal aparte.

. • ° § ° • .

° Cosmosis

Astăzi am visat că vizitam un spital în care se năștea multe specii diferite de ființe.

Pereții aveau simboluri precum atomi și celule care se mișcau și se separau.

În același timp, forme geometrice foarte diverse, compuse din linii și puncte, se animau și formau linii și cercuri.

Apoi am ajuns la cea mai misterioasă dintre specii, dădea impresia unei nașteri lente, ca și cum ceva mai înalt, mai

superior decât un om, se forma.

Am simțit cum planeta însăși se năștea într-un corp, sau, posibil un zeu ce se întrupa.

În vis, dintr-odată, făceam parte din evoluție.

Eram în interiorul unui vortex de epoci întregi care treceau, legi și concepte complexe ale universului îmi alterau conștiința precum apa ce ar fi curs printr-o peșteră timp de veacuri.

Au trecut ani, secole chiar.

Apoi s-a născut, și era pretutindeni în același timp, e greu de explicat...

Visul era cu totul diferit, evoluase calitativ în esență, textură, senzație... ca și cum ar fi fost într-o dimensiune diferită și superioară, mai trează și mai colorată.

A căpătat profunzime pe o alta axă.

Era o planetă mare pe cer.

Iar acea planetă avea o altă ființă ca aceasta care se năștea și ea.

Ceea ce mi-a forțat mintea și mai mult, a fost clipa în care am simțit și am realizat că aceste două ființe vor trebui să se unească pentru ca altceva, și mai superior, să fie creat.

În vis eram chiar de față.

Trăisem acolo de ani de zile, vedeam atât de multe lucruri din atât de multe puncte diferite, simultan... senzațiile, entuziasmul de vară și melancoliile de toamnă ale anilor ce au trecut, din perspective diferite, de-a lungul continentelor și diferitelor dimensiuni de percepție.

Plusurile, cercurile și liniile din care sunt făcute spațiul și timpul, toate împreună, deodată.

Și puteam contempla ideea acelei ființe superioare care se apropia, puteam vedea viziunea și se simțea precum sfârșitul universului.

Linia și punctul, unu și zero, devenind cu totul altceva.

§

° Orbește

Ochișori pierduți in poveste,
De un suflet ce îl privește...
Privește căci n-are de ales!
Chiar și când nu este înțeles.

Singurul adevăr ce există...
Este viața fie ea și tristă.
Tristă precum toamna cea rece,
Sau o viață când repede trece.

Fie ca soarele blând să răsară,
Chiar și într-o viață amară.
Căci amar cu adevărat este,
Să lipsești din propria poveste.

° . De ce...?
...uneori simt exact ceea ce am simțit într-un vis de curând?

Timpul se sincronizează cu atemporalul, iar elementele coincid. Mă iau prin surprindere aceste stări, ca și cum ar completa un puzzle.

Sunt doar niște stări, dar emit niște senzații, niște trăiri... Nu m-aș fi gândit că o simplă stare poate fi un simbol în care se poate afla orice. Un simbol-oglindă, căci starea în sine reflectă întreg sufletul.

Mă simt zburând prin Egipt, prin deșerturi apuse de mii de ani, prin spațiu, cosmos, și, ascultând frumosul sunet de saxofon al maestrului Maceo Parker în "Children's World", printr-o adevărată comoară a emoției.

Ce suspans, ce mitic, ce ironic uneori...

Cum putem uita așa ușor de aceste "stări" care ne străpung și ne definesc, stări ce leagă subsolul minții de lumină și viceversa, trecând prin toate astrele și dimensiunile dintre ele. De mic copil am fost fascinat de

ceea ce simțeam.

Simțeam ceva ce, am sesizat de-a lungul anilor, nimeni altcineva nu a sesizat vreodată...!

Niște stări, niște sentimente, niște impresii, niște simțuri, dintr-o altă lume, alt timp, alt univers, dintr-o grădină minunată a lui Dumnezeu, Maestrul Arhitect al acestei minunății numite viață, cu care mă confrunt și în care ne organizăm toți propria pierzanie. Ce mirific să pot simți!

Mereu am fost mulțumit de acest simț profund, o percepție atât de fină încât percepe însăși percepția.

Dar cu simțul cum stăm?

... E greu, să găsesc un cuvânt, un element, care să îmi poată oferi un câmp de joacă, un spațiu în care să îmi articulez toate simțurile interioare ale mele...

Una dintre cele mai vechi, a fost o amintire pierdută oarecum... poate chiar ascunsă, undeva între straturile proaspete ale minții mele. Venită dinaintea timpului propriu.

Soare, pădure, chiar junglă în spate.

Soare, copaci și un spațiu de stat, cer albastru infinit, munți în depărtare... puține de zis.

O amintire...

Un ceva ce îmi scapă.

Din această "amintire", ascunsă undeva printre amintirile de când aveam 2 sau 3 ani, inițial într-o locație anume...

Dacă intru în mintea mea,
Giup
Giup
la vârsta respectivă...

...mă văd la 2-3 ani, la piscină, un loc minunat, plin de copaci și natură, păsări, umbră, iarbă verde și bazine. În capăt, către bar, se făcea o zonă cu mese ca o terasă, ceva frumos și rar văzut de mine, iar după bar, era ca un loc, o ușiță de lemn.

Trecând de ea... se rupe amintirea și ies în acel spațiu vast, cer albastru, pădure în jur, munți în depărtare, pământ portocaliu sub tălpi, și o liniște existențială, o profunzime impresionantă, un simț al întregului univers, scop, un întreg entuziasm de a trăi doar pentru a simți acel ceva, acea "lumină"...

Un mare "peisaj", ascuns printre simple amintiri. Și ca asta mai sunt diverse. Copilăria mea, era adeseori vizitată de acest tip de conștiință interioară, din care ieșeam din tot... și eram undeva. Cu un cer albastru impresionant. Soare, lumină aurie și dansul divin al elementelor, fără de grijă, fără de stres, fără nici cea mai mică problemă.

Din "stare" bucuria răsare.

. • ° § ° • .

Puțin mai mare fiind, pe vremea cand învățasem să mă dau pe bicicletă, îmi amintesc că am devenit conștient de faptul că sunt conștient, când...

Realizasem că gândeam, dar nu știam cum ajunsesem acolo, așa că am inventat jocul de a mă întoarce înapoi în gând, înainte de a fi fost pierdut, reamintindu-mi gândul anterior, apoi pe cel de dinaintea lui. Și tot așa.

Trebuia să îl găsesc și să închid acea fereastră a conștiinței din fluxul gândurilor mele.

Mai târziu am devenit conștient de faptul că, deși „trăiam" în perioada în care simțeam și comparam, sau simțeam ce gândeam, existau totuși momente în care pur și simplu eram și nu știam nimic.

Nu realizam că sunt!

Asta m-a făcut mai curios, dar și mai respectuos față de mister.

Le numeam stări de viață și stări goale.

Încă vreun an mai apoi, eram deja conștient că acea senzație caldă nu provenea din această viață ce mă înconjura și pe care o puteam vedea și auzi.

Îmi puneam întrebări de genul... dacă aș pierde toate amintirile până în acest punct, aș mai fi eu? Cum aș fi conștient dacă nu aș ști măcar că am fost vreodată?

Nu foloseam cuvinte, mai degrabă vizualizam.

Dar aveam dileme serioase pe vremea când viitorii mei colegi de clasă se jucau cu puța în țărână.

Tot asta făceam și eu, dar nu băgam de seamă... cel mult, îmi amintesc cand mi-am băgat o mână întreagă de nisip in gură.

După aceea mă întrebam cum este viața după moarte.

Pentru mine, moartea era acea întrebare paradoxală pe care nu reușeam deloc să o înțeleg.

Apoi m-am gândit cum în clipa asta sunt, constant, și totuși nu am fost dintotdeauna. Cum eram deci înainte de a mă fi născut?

Toate întrebările mi se păreau joculețe, misterul și lipsa răspunsurilor erau mai interesante decât orice exista în

jurul meu.

Iar starea primordială îmi lumina cald mintea.

Nu puteam vedea dincolo de acele senzații nucleare memorabile ale Sferei, dar exista lumină peste acel orizont.

Am simțit-o întotdeauna, existența unui 'summer of summers' din ce în ce mai grandios, absolut, extraordinar.

Aceasta era o amintire a sufletului...

Δ

° Din fum, parfum

Avem un tip numit Șto,
Ce clar nu e domn Mișto.
Șto doar stă să moară...
"Ce Mișto era azi-vară..."

Șto vede în fum doar scrum,
Mișto, în schimb, parfum din fum.
Ambii privesc mirați acum,
Cum din foc apare nou un drum!

Difuz e gândul, în plimbare,
Când prin bus și-n buzunare,
Tot caută maniacal în soartă,
Inteligent asimptomatic, artă.

In jos Luceafăr cum s-a dus,
Urcat în sus ba chiar Iisus.
Din plin impact divin...

Din Șto, Mișto, mai fin!

Zi frumoasă, suflet blând.
Ți-am lăsat frumos un gând,
Gând pe care nu-l găsești...
Dar simțindu-l, strălucești.

Ce lucizi noi suferim,
Cade o stea, de ea nu știm.

Ori un nor, Mișto din zbor,
Se pierde ușor, ușor in zori...

§
•
.

°

• .

° trecând strada
(Poemul)

Cat de sus, sa tot fii?
Precum ușoare iubiri vii...
In care constant caut eu,
Ce de mine ascund mereu.

Căci in suflet nu am vedere.

Doar simțuri devenind plăcere.
Sacrificiul fiind un scurt doar,
Fantastic, frumos balansoar...

Intre perfect si de neatins,
Sau contradictoriu usor aprins...
Eu aleg ca la mijloc sa traiesc,
Iar deloc sa nu mă mai opresc.

Doar așa iti vei putea aminti,
Să râzi când nervii devin vicii.
Căci cei cu frică de suferință,
Atrag constant propria sentința

...

. • ° § ° • .

.

°

•

®

©

- ° de unde...?

Unul dintre primele și cele mai timpurii vise.

M-am trezit, am ieșit pe terasa de afară și, surpriză, nu exista pământ!

Exista doar cer.

Eu cu mine și spațiul dintre gânduri...

...Am avut un profesor, il chema Fernando, și de la el am învățat o parte din primele mele vorbe. Era destul de in vârstă si, fiind profesor de școală primară o mare parte a vieții respective, ajunsese să capete alura omului înțelept.

O înțelepciune câștigată ca dintr-o partida de ruletă la cazinoul vietii, unde se pariază la greu și niciodată nu se pierd bani.

Fernando, cum ne ruga sa-l chemăm, a reușit să își prelungească existența în cele mai simple și neașteptate locuri si prin cele mai firești metode. Atat de simplu că nici el nu își dădea seama.

Daca durata de viață a unui om ar dura la fel de mult pe cat rezistă "cadourile" ce le-a oferit de-a lungul vieții, un cadou care ajută cât mai mult.

Iar atunci, în clipa în care tot ce a avut el să ofere nu mai servește niciun scop, atunci când s-a consumat în totalitate, va muri și se va stinge și el în adâncul spațiu dintre gânduri sau chiar numitul Rai.

Un sfat bun ce l-a oferit, este să le zicem mamelor noastre, atunci cand erau mai agitate ca niciodată,

"Mami, îmbracă-ma încet ca ma grăbesc".

Și îmi cântă în minte dintotdeauna de fiecare dată când

văd un om grăbit care, din anxietatea de a nu întârzia... Reușea să nu mai ajungă niciodată.. pierdut chei, uitat acte, bani.. primit amenzi, luat bătaie...

Sau, cum, ochii sunt oglinzile sufletelor noastre, cum privirea nu minte niciodată, și cum noțiunea de contact vizual mă făcea să mă gândesc la,

O oglindă în față oglinzii.

Fernando cum il știu, Esta volando prin sicriu...

Sau poate nu, nu stiu nimic despre viața lui încă din a 3a.

Tot el ne-a ales ca lectura povestirea fetiței sărace, care, într-o iarnă friguroasă în timp ce vindea chibrite ca să facă un amarat de cent ca să nu moară de foame.

Când, începuse să înghețe din ce în ce mai mult, până când a început să ardă propriile chibrite,
doar pentru...
Un gram de căldură.
Între ce se întorcea prin amintiri catre senzațiile cele mai calde din propria viață, și zăpadă care nu mai avea mult

până să o acopere, fetița înghețase ca o statuie în miezul copilăriei sale, îmbrățișată de "căldura" ce-i lipsea.

Sau cum să fim de buni simț, literalmente. Vorba "e simplu ca bună ziua" nu era chiar așa de simplă pe cât ar fi părut, în timp ce ea însăși lucra pe mai multe fronturi.

La fel cum făcea și mintea mea...

Sorry my friendo, cam eram durmiendo hahaha

...nu intenționa sa se incheie...

...Fără să spun cum e posibil să pariezi și să nu pierzi niciodată... La cazinoul dezintegrității. Unde îți pui în joc orice altceva decât banii.

Înțelept deci, fiindcă sfidase moartea simbolică.

Nici o data să nu eziți măcar,
Și nici mișcări să nu faci în zadar...
Lasă-te dus de-ai putea prin pace,

Căci e de necrezut ce-ai putea face!

• °.
°

° e timpul să...

Și azi se pare că rumegă singur,
Gândul ce-naintează prea sigur...
Dar timpul nu se oprește niciodată,
Din a se învârti precum o roată.

Se rotește roata cea rotundă,
Cu câte-o secundă pe secundă.
Fără să spună ce oare urmează,
Și nici măcar de ce nu contează.

Căci timpul nu știe să țină cont,
Făcând din orice clipă un orizont.
Deși gândul o lălăie cu socoteala,
La urma urmei tot iese rânduiala.

Iar timpul nu se vrea dat înainte,

Și nici din trecut adus aminte.
Căci vremurile acelea mai bune,
Au ars demult precum un cărbune.

Oricât ar căra gândul în ghiozdan,
Soarele apune zi de zi, an de an.
Cot la cot sau chiar bară la bară,
Se înghesuie secundele iară.

Lipsit de început și fără sfârșit,
E și gândul cel foarte afurisit.
Care-n fiecare clipă, când poate,
I-ar înfige timpului bețe-n roate.

Δ

•

° Geometrie vie

Am avut curând un vis, eram cumva între dimensiuni și visul era un fel de simbol... ce avea inteligență și incerca să îmi arate ceva interesant,
într-un mod ostentativ.

Se inversa simbolul și întreg universul căpăta alt sens.

Intra înăuntrul lui si spațiul însăși se îndoia.
Schimbând astfel pe partea cealaltă întreg registrul realității.

Ca mai apoi să se inverseze din nou arătându-mi ce poate face el...
și iar căpăta un sens nou
și iar simțeam cum realitatea se plia pe o întreagă altă axa.

Și din nou.

Și din nou.

Și iarăși, la nesfârșit.

Această iluminare,
Este doar o calibrare,
Care într-un ritm frumos
Deschide sistemul nervos.

°

•

§

° Alandala

o
mică,
frică...
singurică,

Și conștiința de când era mică.
Treceau din vis în paradis...

- "Ti-am mai zis?" -

Ele se așezau singure din simț.

Din bunul Simț de prin Simțire...
Cum se leagă și omul de omenire,

sau chiar eu când simt că mor...
...din renumitul dormitor.

Știința simțirii nu se învață.

Nu se învață căci nu e,
Nici nu e,
Nici nu va fi,
Și nici măcar nu va veni.

si ce?

Tu doar dă-i bice
_____ amice.

Printr-un pas dat pe loc,

ardem
cortina reciproc.
Naratorul s-a Narat

Prin

foc!

Hai noroc!

•

◦

Într-o cameră lipsită de orice urmă de prezență stăteau niște tipi, tipi care păreau hipnotizați, sau morți de beți, iar cei ce nu, tot își înecau viața în câte ceva, având câte un ecran de diverse forme sau culori ce îi hipnotizau.

Eu mă mișcam, mă simțeam activ și viu, chiar făceam puțină curățenie pe aici, pe colo, ca și cum aș fi fost ghidat, făcând asta ca să țin pasul cu o vitalitate și mai mare.

În timp ce mă mișcam, au început să apară, uneori câte două sau trei deodată, dimensiuni paralele de visare simultană.

Eram încă în acea zonă, deși pe măsură ce mă deplasam spre locuri mai îndepărtate, începeam să-mi deblochez anumite amintiri și oameni se făceau apăruți, prieteni dintr-o copilărie îndepărtată și chiar familie, de aproape.

Interesant cum toate întâlnirile erau lipsite de energie negativă, nu exista nicio umbră în dimensiunea asta a simțirii.

După o anumită expansiune, liniile au început să conveargă într-una singură, iar eu eram mai atent la locul în care mă aflam și acționam.

Acțiunea s-a mutat într-o încăpere mare cu o piscină în mijloc, care era acolo ca un monument, în memoria unei persoane decedate, cineva drag fiecărui personaj din vis.

Piscina părea uriașă, era spațiu de sărit, de înotat, de trăit orice fel de experiență acolo, ceea ce am și făcut, iar curând ne-am întâlnit toți în apă.

Era un fel de ceremonie, toți, cu durerea noastră, am sărit în piscină. Am sărit și eu, erau și animale, îmi amintesc o pisică. Sus, de parcă era prins de o pânză de păianjen, stătea nemișcat un fluture mov, atârnat cu susul în jos, era nemișcat, deși se simțea liber.

Îmi amintesc că am ridicat pisica spre tavan, ca să se poată juca, să întâlnească și să atingă fluturele, ceea ce a

și făcut, cum fac toate pisicile cu lucrurile interesante.

Apoi am sărit de acolo, de sus, în piscină. Și din nou, în timp ce se întâmpla asta, am început să percep lent o altă linie de visare, o dimensiune diferită.

Trebuie să adaug că „eul" din vis nu era conștient de celelalte dimensiuni ale visării, era pur și simplu un multi-vis.

Visul ăsta nou se simțea diferit, mai încărcat de diverse emoții și imagini, și ușor încețoșat.

Conduceam, deși în același timp mă priveam de undeva din afară cum conduc, iar mașina trecea prin multe locuri.

Abia când a găsit drumul principal, mergând drept înainte, s-a întâmplat lucrul important.

Din ceață s-a ridicat o conversație între mine și taicămeu. În vis, el depăna amintiri, am vorbit puțin despre chestii triviale, triviale dar pline de însemnătate în viața de zi cu zi.

Lucrurile mici, ele ne fac ziua și merită să ne ridicăm privirea spre ele. A fost bine, a fost frumos.

Când am devenit conștient, conștient cu adevărat, visul a început să se dezasambleze. M-am simțit ca și cum aș fi fost înăuntrul unui televizor vechi fără semnal. Dar între frecvențe era un mesaj, se simțea ca o scrisoare, ca un gând, ca o imagine.

Spunea: „Iubește mult, în fiecare zi. Nu uita!"

°

•

° •

• °

°

Δ

'Din gașca lui Șto și Mișto,

vi-l prezint pe...'

... ° Domn Ușor!

(de somn mi-e dor...)

Așa este, domnule,
O poezie ce lin curge...
Nu cumva să o confunzi,
....Și în gând să te afunzi...

Cu un pas dat pe loc,
Gândul s-a-nvârtit în joc.

Hocus
Pocus 'dar
-ce' Focus! #

'cum În liniște el s-a dus...'

Interesant, Domn Ușor,
Cum de somn mi-e dor.
Domn Ușor cam rânjește,
Pe nori, el
se
plictisește.
'Ce doresc a face eu...
-Nu te uita așa ciudat-
E a fii împăcat mereu.

Chiar și de haos mirat.'

"Să gândești e tehnic.

Tăcut,
Devii
Magnetic.

Se leagă cerul de hârtie
'poezie'
și faci din sunet poezie.

Așa este, Domn Ușor!
Inspirația e divină.
Precum prin dialog vor..
Din doi
Unul
-să devină.

"Domn'ișor, ce galant...
Cerul s-a limpezit instant!"

'...În orizont se sting lin ele...

...Și fin adorm nopțile grele...'

Δ Trei Δ

Am visat o întreagă călătorie, lungă cat un pelerinaj prin deșert și munți.

Aveam misiunea divină de a transporta ingrediente speciale până la cel mai bun patiser din univers, în vederea coacerii unei prăjituri pe care mai apoi să o dau ofrandă chiar lui Dumnezeu.

Am senzația de dilatare a timpului. Atât de lung încât senzația mișcării se contopește cu veșnicia în care mă contopesc și eu, precum o picătură de apa preluată de un râu curgător.

Deja când ajung la marea locație, magazinul Vodafone de pe colț cu piața, eram o altă persoană.

În magazin mă aștepta domn Patiser și echipa lui, toți

niște călugări Shaolin, luptători ai Păcii.

Păreau acele personaje cu un trecut de mercenar care acum fac muncă nobilă în așa fel încât datoria lor față de Univers să fie achitată.

Cât așteptam, ceva conflict se făcea apărut. Intregul cer se făcuse negru exact ca in America în zona și perioada tornadelor catastrofale.

Era momentul cel măreț În care Dumnezeu venea să facem socoteala...

Similar cu trecerea acelei veșnicii, tranzitez prin timp la punctul culminant, exact in interiorul magazinului, rotind acea tavă din aluminiu într-un cuptor de lemne dat la maxim, cu focul vâjâind de-a lungul unei bolte...

Unei bolte fantastice ce se forma deasupra ofrandei!

Eram și eu un mic taoist.

...Și ies...

Uitându-ma în larg spre cer văd cum se crapă de la orizont la orizont pe traiectoria soarelui, și,
exact la fel ca și coaja unui ou ce ne proteja, se sparge și dispare.

Făcând loc unui cer transcendental, divin, abstract...
Cerul devenise de-un mov fluorescent, animat.

Prin aer se coborau entitățile acelei Sfere exterioare, simboluri abstracte și complexe.

Legile fizicii se personificau și pluteau în aer de o înfățișare la intersecția lui Dali, Van Gogh și Picasso.

În locul soarelui, apăruse acest Dumnezeu ce intimida atât de mult, față de care toți călugării s-au aliniat în formație și s-au aplecat frumos, stând într-un genunchi cu privirea înspre pământ.

Nici nu îndrăzneau să privească către Adevăr, dar eu, uitându-mă direct la anomalie văd...

1,
2,

3!

3 laturi de egală măsură...!

° Un Triunghi Δ stătea pe cer! °

Un Triunghi care sfida structura si integritatea realității al cărei aure îmi facea creierul să clacheze!

Când se conturează mai bine realizez defapt ca acest specific zeu in fața căruia cădeam in genunchi era doar colțul cel stâng al Triunghiului.

Atât.

Cele două nici nu erau prezente pe același plan cu noi restul.

Nu putem privi prea mult, nici nu aveam capacitatea să ajung sa observ mai mult decat un colț, deși când închideam ochii aveam impresia ca sunt din nou copil și priveam forme geometrice pe hârtie în timp ce auzeam despre fantastica istorie timpurie și Pitagora cel deștept.

Fantastică era senzația acelei epoci, o epocă a cărei realități urma un alt set de legi, una în care nu păreau să existe limite ale gândirii.

Δ Triunghiul apoi a vorbit.

Tot ce mai țin minte este cum s-a făcut liniște, o liniște radicală care mi-a pătruns existența prin toate căile de acces.

Diametral opus, pe cât de lungă era veșnicia pe atât de brusc mă regăsisem la mine în pat, transpirând, cu privirea în tavan.

®

©

° Din noapte, Lumină

Lumină dulce-a întunericului frumos,
Cine te pune să privești doar în jos?
Nu știai că soarele răsare din privire,
Și căldura, din propria ta fire?

Cum poți tu să te crezi întuneric...
Ai uitat cum visele se adeveresc?
Cum doar lumina aprinsă din nimic,
E ca văzul ce se vede arzând firesc?

Întunericul din jur e dur, știu...
Singur, pierdut în pustiu,
Doare atât fiindcă ești viu,
Și al nopții... singurul fiu.

Căci noaptea naște, chiar dulce iară,
Și răsare pe cer, ca o Fecioară.
la fel și Dimineața, precum gheața..
amintindu-i morții că e soră cu viața.

Ce ar putea vedea acel abis,
Decât lumina în sine?
Cine se pierde agitat în vis,
Decât frica din tine?

Tu singură, dragă lumină...
Ești glasul și vibrația fină,
Ce prin pură emoție divină...

Se vindecă de ură și de vină.

Durerea e un semnal gros,
Nu că ai fi căzut brusc în dos,
Ci că de nicăieri, și în sus dar și in jos,
Vine iubirea și înflorește frumos.

. • ° § ° • .

- OZN

Eram în parcul din fața casei mele.
O zi întâmplătoare,
când, deodată...

Am simțit ceva iminent, un pericol, o urgență.

Când m-am uitat în sus, am văzut cum se formează în atmosferă o mică formă circulară, ca o minge.

În noaptea aceea mă simțisem neliniștit.

Mama mea lucra într-un bar, iar tata fusese cel mai loial client al acelui bar cu această ocazie.

Simțeam formându-se senzațiile timpurii de anxietate și atașament...

° Unul din primele momente în care, la grădiniță fiind, pauza se terminase si toți, absolut toți colegii si învățătoarele urcau inspre clasă, în timp ce eu nu.

Eu n-aveam nicio treabă...

Ori visam cu ochii deschiși și capul în nori,
...Ori dormeam pierdut printre culori.

Țin minte perfect cum stăteam in spatele clădirii, cu capul sprijinit între fiarele reci al unei porți, privind către curtea claselor mai mari, când, brusc și de nicăieri, mă trezesc că sunt singur in toată curtea.

Mă intrebam oare daca visez...

Fereastra mea de atenție eliminase o bună bucată de timp, ca și cum aș fi sărit în viitor...

Și, culmea, cum de fiecare data, toți copiii erau numărați înainte de a urca.. cum oare de s-a greșit chiar atunci...?

Simțeam ca am făcut o prostie, cum altfel aș fi explicat treaba respectivă. Un secret de al meu a rămas...

§

- În vis, aproape că m-am pișat pe mine. Literalmente.

Senzația de a te înmuia pe dinăuntru, genunchii care se îndoaie, panica, frica și urgența, extrem de reale.

Îmi amintesc sentimentul...

Am țipat,

"băieți, băieți, uitați-vă în sus,

vin!

OZN-urile!"

Nimeni nu mă credea. Ei se jucau.

Pentru că nu am fost luat în seamă, am continuat să joc rolul celui care aparține realității pe care ei mi-o impuneau. Constrâns de situație.

A trecut ceva timp și, uitându-mă în sus din nou, văd cum erau atât de aproape.

Senzația în sine era viscerală.

O senzație ce pare să existe în întreaga specie umană, o sămânță ce a rămas ca să ne amintească mereu de acel ceva mai presus de limita minții noastre.

Evident, mi-am spus, "prea târziu".

Privind în sus, printre copaci uriași și frumoși, care se înălțau și se deschideau precum niște umbrele, am văzut cerul fulgerând în lumini.

Copacii au început să scoată sunete de crăpare și au explodat într-o ploaie de bucăți de lemn.

Nu puteam decât să privesc neputincios. Tălpile mi-erau sudate de papuci și papucii de pământ.

Era măcel.

Scena finală se apropia, cadrul momentului culminant se făcea apărut, centrul ei fiind eu.

Atât de impactant încât în mine se făceau apărute zeci de alte amintiri vechi,

Atât de intens încât trecutul dimensiunii visului fuseseră afectat de al său viitor.

§

Înainte de această perioadă, ceea ce visam era mai impersonal.

° Visul cu căsătoria alternativă a părinților mei, o altă

amprentă timpurie.

Nu eram un personaj în interior. Eram mai degrabă un spectator. Conștiința mea era acolo, dar ședea în natura ei indiferentă, niciodată capabilă să se vadă pe ea, fiind sub vraja visului.

Mama mea, într-o rochie albă părea însărcinată. O burtă mare ce abia o ținea îmi sărea in ochi, senzația vieții și a morții se intersectau.

Se petrecea în același parc din fața casei mele.

Era ca și cum aș fi privit de undeva de departe, prin spațiu și prin timp, dar și aproape, de parca eram aerul din jur.

Deodată a apărut un alt strat al visului, acel vis static de a fi într-o cameră mică, foarte aglomerată cu diverse obiecte.

Era tulburător de profund.

Multe lucruri împrăștiate.

Arăta ca un magazin de nimicuri și obiecte vechi, cu un mic televizor plasat aproape de tavan, în care puteam vedea nunta în timp ce îmi țineam capul pe picioarele mamei mele, ce aștepta și ea tăcut acolo, aștepta sa ajungem la locație. Ciudat cum părea sa fie doar o noapte de TV.

Urma să fiu eu rezultatul uniunii? o mică naștere în Sferă....

'În sus răsare, chiar dulce iară...
... Această simbolică Fecioară.'

§

Visul cu OZN-urile era spectaculos, poate chiar spectaculos într-un sens generic, tipic cliche-urilor de Hollywood constant exploatate.

- Legea ființei și legea senzației dictează existența ecuației..

'De la zero la unu, de la unu la doi, de la doi...'

...folosind formula asupra mea...

...am reușit,

...prin conștiința Sferei din interiorul povestirii,
să intru în contact cu Anomalia Δ.

Iar OZN-urile, precum și paradoxurile, au fost toate acceptate de realitate găsind validare in rezonanța cu întreaga Sferă a Sferelor.

La trei metri în fața mea, un OZN coboară și se fixează pe un copil.

Din apertura prin care știam că se răpesc vaci, a apărut un fel de gaură neagră în miniatură, se îndoia realitatea în jurul ei!

A urmat să transforme copilul într-o cometă de lumină și eu să tremur.

Apoi a fost rândul meu.

Am simțit cum mâna mea intra în mașinăria de dilatare a corpului a OZN-ului și, încet-încet...

A ajuns la mine, și eu...

...am fost supt într-o clădire de birouri cu multe coridoare, iar fiecare coridor cu multe uși.

Confuzie e puțin spus.
Între ce ma plimbam stânga-dreapta, de teamă să nu plec nicăieri fără să am voie, a apărut domnul Maradona, legendarul fotbalist.

Mergea liniștit, fără niciun stres, îmbrăcat la cămașă, către una din uși de parcă ar fi intrat pur și simplu în camera de xerox.

S-a uitat la mine, a zâmbit, a bătut de <două ori> în ușă și a intrat liniștit.

Wow.

Total neașteptat.

Unde oare am ajuns?
Și ce era locul ăsta ce părea un fel de backstage al

realității?

...mai apoi am ajuns la ușa mea.

Știam că este a mea. Trebuia să intru. Ceva mă ghida.

A apărut senzația de urgență.

'de la doi...

...la trei.

...de la trei, ești liber daca vrei.'

[+1 skill deblocat.

A fi conștient de inconștient]

(mai degrabă)

"Piciorul a trecut pragul ușii. Lumina m-a înghițit din exterior spre interior iar apoi am deschis ochii."

Δ

° Un cub

(Poemul)

Văd din vis un cub scurs,

Cubul dur ce prin discurs,

Reușește natural cu geometrie,
Să facă somnul treaz și moartea vie.

Trei într-unul, rostogol el vine,
Și se oprește când e bine,
Cubul minții și Cuvântul...
Sferico-Rotund ca vântul.

'Ascuțit' s-a cam împiedicat
De colțul mesei sau de pat.

Cel ce vede doar o parte...
Are parte doar de moarte...

Cioc și pac,
prin cap tună!
E Triunghiul cel ce sună...

...Trezit chiar în particular...

De un Cub Triunghiular Δ

. • ° § ° • .

`

°

• Se rupe barajul,
iar apa își continuă cursul...

Tendința de control...
...falsul sentiment de siguranță...

° Soluție!
te apuci de percuție!

Să jucăm de-a doctorul..
sau jucăm cu sunetul..

Sau cu liniștea,
mai degrabă.
Decât bârfe ca o babă.

Fie constructiv,
Sau distructiv.

Sau, cine știe,

...distractiv...

. • ° § ° • .

°Prismatic ^

° De la cap, la coadă.

Dragă Natură a inspirației,
Ne știm de pe vremea creației,
grație ție perioadei grației.

Și grație simțului senzației,

Chiar și timpul simț devine,
Când se simte simțul bine.
Simțului simțit îi se cuvine...
Să simtă un joc simțit cum vine.

§

Simțind timpul stând pe loc,
Și, din timp, un simplu joc,
Sau ba chiar numitul „PAC!"
Sau, simplu-numitul

<<cioc-cioc>>.

Ce, radiant, el se potrivește,
Cu vreun orb când te privește,

Sau visând își amintește,
Cum simțindu-l strălucește.

"Pac

Poc

Apare πaratorul stând pe loc!

°

- § Panteonul

"Era înăuntru, într-adevăr, vocea adevărului care îmi zicea...

'Ai putea să faci mai multă mișcare. Uite, ai stat, ai meditat, și te-ai curentat. Du-te, mergi și tu la plimbare.'

Eram acolo....

...înăuntrul meu...

Era unchiașul ăla,

Unchiul înțeleptul...

Sau mai știu eu ce...

cel care.... când elevul e pregătit,

s-ar zice că,

apare ca profesor cinstit.

...Miyagi din Karate Kid.

Vocea înțeleptului dinăuntru.

Și mă durea foarte mult.

Eu eram confortabil.
Eram...
...Nici nu primisem educația de:
'Uite, asta faci, asta se întâmplă și dacă nu, uite ce rezultă.'
N-am primit așa ceva.

Am crescut și am făcut trăsnăi și încep să aud:

„Vai de mine.."
N-am făcut niciodată nimic și, când am crescut mare, ce crezi că s-a întâmplat?

Eram eu și băieții.

-Ce facem, bă?
-Nu știu ce să facem.

Și nu facem și nu facem, și, până la urmă, tot făceam rost de ceva de făcut.

La început nu știi dar după aia afli.
Ca să afli, înseamnă că deja chestia se complică.
A apărut dragonul să te înghită!

Te înghite el așa, întreg.
Dar, ca un erou adevărat, înțelept și puțin integru el,
bagă sabia în dragon dinăuntrul lui și iese.
Și eroul devine războinic.
Care e doar un alt personaj din noi, războinic mic îi zic. Și războinicul, când vede că lumea se așteaptă ca el să îi salveze, zice:

„Bă, ce viață tristă.
Macar de ar fi mai puțin muistă...!"

'Iar când elevul e cu adevărat pregătit,
dispare,
    profesorul neclintit.'

Și eroul-războinic devine acum înțeleptul.
Și înțeleptul se întoarce în sat și le zice la consăteni,

„Asta-i viața.

Vine dragonul, depresia, și
PAC
te înghite.

Și de acolo, dacă ai tu sclipirea aia în suflet, de acolo dorința iese și frumos așa, așa…”

..uite-o și pe Miți a mea... O felină...
"Felină...

... Zi, mă!!?!

'meow'

° Felina

Stătea ea sus pe masă frumos,
Așteptând carnea de pe un os!
Când mă uitam cum se înveselea,
Cum întorceam ochii iar plângea.

Face mișto de mine oare...?
...sau face glume din plimbare?
Ce enervant dar frumos pare.
În schimb prismatic mă și doare.

'meow'
Două minuni divine din cer,
Picaturi căzând in jos chiar sincer.
Ocol prin nori deghizată,

Hop-țop și mâța înfoiată."

"Mulți sunt blocați nu în erou, ci în antierou.

E săteanul ăla care așteaptă ca altcineva să rezolve situația.

'Păi eu dacă am de smuls buruiana
Și îl văd pe el cum trage ca iguana,
Mă duc și,
fluid dintr-o mișcare,
În direcția opusă o smulg ca pe o floare.'

Oamenii de genul ăsta niciodată n-or să devină vreun războinic.

Apoi,

Apare înțeleptul, care se intersectează cu noi pe dinăuntru, în subconștient.

Înăuntru cumva...
Chestiile se leagă frumos.

Ce știi, că mai vine ceva în sat?
Mai bine...
PAC

vine Magicianul!

"Ăla cine mai e?"
Chiar spontanul.
...de nicăieri...
Nici tu nu te aștepți să vii cu soluția.

Ăla e magicianul.
Când oamenii sunt într-o adunătură, și se simt tensionați...

Tensiunea, cum fiecare vrea să fie el ascultat și să fie el mai șmecher decât cel ce vorbise mai înainte.
...'Ce dracu' ne tot minte'...

Și mă ridic eu și le zic..

„Da, frate, voi știați că dacă băgați de 63 de ori Pământul în Uranus intră?

64 dacă vă relaxați."

Sau nu știu, le mai zic...
„Eu atât de rupt am fost la viața mea că a trebuit să mă coase printre oase."

„Hahaha, ce dilău."

Asta e Prostul care, ce face?

Cum lumea vrea să fie interesantă,
vine el să facă pe prostul.
Și astfel s-a eliberat de aroganță.
Și împăcat și-a găsit rostul.

Și restul o să creadă,
„Bă, ce bine că nu suntem ăla."

Și așa s-a rezolvat o dilemă.

"Ce dilemă?"

Că sunt oamenii problemă.

§

- "2 10 2 1
  Mă îmbrac
  și plec ca nebunu'

Bă, deci am doi saci.
...Bă... mă rup la craci.
Îs grei.....
...băga-mi-aș picioru-n în ei."

Nici măcar nu trebuie să gândesc, că poezia vine.

Ai zice că-s cult, dar cult nu sunt, deși...
Am citit.

N-am citit eu mare brânză, decât ce mi-a priit.

Poate am fost prost, oricum, la un moment dat,
mereu voi rămâne prostul din mine.

La fel cum e prostul mai regăsim..
Cum ar fi...
Umbra!

Umbra e cea mai bulangie.

Umbra vine și
Hop'
se ascunde.
Știi cum...?
Pe noi ne doare când nu ne salută cineva, dar pe restul grupului da.

Toate chestiile astea de-a lungul vieții, frustrările noastre..
Se adună.

„Mă las de țigări."
Și umbra zice: „Vreau țigări."
"Mă las de țigări pe bune!"
Și umbra zice: "un foc careva? O țigară?."

Și, la un moment dat, ne ignorăm.

'Umbră mare și profundă,
...în chinuri ne afundă.

...Și ne face pe la spate,

ca maestrul de Karate.'

...

"Înțelegi?

Zi, mă!!?"

...

°

Umbra doar poate reuși,

Să se fure pe la spate.

Când ne vom intoarce...

Și...

văzându-ne pe noi...

Ne-am crăcană toți de râs.

Toti parte din ceva numit

`Marele Sine.

...ce el nu vine,

nu vine căci nu e...

Sau mai degrabă doar,

§ Centru al universului §

Deci e un fel de joc, jocul de a-ți prinde coada.

Mai e cea care...
Acolo, ca și cum poate să fie... știi cum?

Dacă nu avem exemplu feminin când creștem, ne uităm după orice mișcă.

Dar așa, proiecția
pac
Sau proiecție.

Ea trece prin stări, și coboară
De jos de la Madonna ce apoi urcă până la Fecioară.

Când începi să crești e 'vreuna', după-aia treci prin primele frângeri de inimă...
si din inimă...

...
"... Inimă...

`..Zi, mă!?"...

Δ

...

(S#02)

(Șto:

° Viața ca mătreața*

Nu am flow și nici nu simt,
Și la fel nu vreau să mint.
Dar în mine-acum de fapt,
Luptăm eu și cu-n inapt.

Și procrastinez cu cost...
Costul cel fără de rost.
Și tot stau și mă lungesc,
Fiindu-mi dor de-un „te iubesc".

Una e să curgă fin,
'Curge plânsul chiar divin'.
Și alta singurică,
Mi-a furat ea prin frică.

*Sunt un simplu narator,

Exprimând pe interior,
Printr-o mare ardoare...
Narez cam pe unde doare.*
'yeah'
Dar, la trei dimineața,
Mi-o ia razna si viața.
Cumva, divine șoapte...
Mă lovesc profund în noapte!!

Chiar răul de sub apă,
'Ce de-apă e sub clapă...'
Chiar sărată, nu glumesc,
Căci din Clapă eu trăiesc.

*Sunt un simplu narator,
Exprimând pe interior,
Printr-o mare ardoare...
Narez cam pe unde doare.*
'yeah'
Muza mea, simplă tristă,
Sihastră si sinistră.
Ce tot simți, simțit de minți,
Dureri în piept și printre dinți.

Vai de mine, ce de-umor,
Cum stau bine și nu zbor.
Nu pot eu să trec prin dor,
Dor sa dorm prin dormitor.

*Fuck! În buclă pățesc iar,
Uituc sar din pat. Fir-ar!
Trag de ușă, o rup iar,
Forțez corpul, de luni chiar.*)
'yeah'
(Mișto:
** • Sătul cum e de sfatul...*
*Ce ar rupe și el patul. • **)

•

§ Enzime

" Iar dupa frângerile de inimă.
Cea care apoi devine mama natură.
Cea care hrănește.
Cea care are grijă.
..ca voce interioară.

§

E și al tatălui.

Sunt toți.

Și bunicii sau profesorii remarcabili.

Astea sunt ca niște...

E fundația peste care e clădită casa care suntem noi.

Și sunt făcute din kituri,

Adunate de prin mituri.

...

Și cam așa...

... Cum m-am separat,

mă voi împlini...

Și, de asemenea, liniștea se va liniști.

Și liniștea care se liniștește, împreună face plus+

Dar plusul nu e decât.... +

+

La infinit...

Un împrumut. -

Și împrumut mă mut. -
Mă duc și tac mut.
Și mă bag și mă fac, ca din lut. -

Și din lut, un năut,
Din năut, astronaut.
=

Și astronautul se hrănește...
°

..până se plictisește. •
Și astfel, din pământ, crește. π

Crește și se învinovățește, că „De ce e el viu?"

„Cum adică bă!?
`§
Nu ți-ai dat tu viață.
Nu te-ai născut singur.
Nu tu ai ales să fii.
Nu știi tu ce se întâmplă.

De ce să fii tu rău cu tine?"

"Așa"

Dar poți și tu, sa simți,
Simțul Simțind firea.
Cum simțul Simte
fericirea.

'Ce senzație Simțitoare...
'Sau'

Cine Simte asta oare...?'.

și atât.

„..., ești bine?"

Sunt.
Și mă încântă.

Și din minte mie-mi cântă.

Și uite așa există un echilibru prin faptul că totul curge și nu ne fixăm pe nimic.

Și cu cât mai mult curge, cu atât mai mult pe suflet mă unge.

Vezi tu, tot dau prin rime, dar prin rime...

sunt Eπzime.

√

- ° Hyper-Gamma-Spaces

O hartă conceptuală dar și o paralelă adițională despre cum această noțiune este mai degrabă, utilă în contextul de simțire.

Ca să nu credeți că vă mint, o improvizez eu acum ca demonstrație a subiectului despre care vorbesc. Mă simt ca și cum aș sparge al 4-lea perete cinematic.

Este "jocul" de a îți da seama cum îți dai seama, dus până la infinitatea percepției ce apoi mai urcă o treaptă când, îți dai seama de fiecare dintre daturile de seama...

Așa se mai jucau filozofii pe vremea lui Plato când se strângeau la un pahar de vorba. Era vremea timpurie prin care oamenii zburau prin Sferă cât ai zice

PAC.
"Într-adevăr, sună de parcă ar fi un experiment in care introduci un '2' intr-un cod binar.

De altfel, pe vremea lui Pitagora, pe când matematica prindea amploare ca filosofia filosofiilor, nu numai că își înmulțeau gândurile dar își împătureau și percepția.

Îmi face mare plăcere să vorbesc despre asta deodată ce se întâmplă.

Este singurul subiect pe care nu îl poți aborda prea ușor dacă nu e activ.

Este abilitatea noastră de gândire simbolică si de intuiție

prin care reușim să înțelegem.

Cum să zic...

Ce mi ar lua mie ore sa redau prin vorbire, transmit ca stare prin 3 acorduri de chitară.

E o călătorie ca prin Clapă.

Pe scurt, din pur entuziasm ce simt față de subiect, încep să simt cum în Sferă se face apărut ceea ce rezonează cu interesul meu.

Apoi prin simț se pot deduce diverse detalii și cunoștințe... Îți dai seamă de cum simți, și mai apoi, te folosești de asta ca să explorezi puțin cam ce și cum se poate simți. Gândește-te că ai ajuns acasă, te-ai băgat la duș și în clipa în care ți-ai pus șampon prin păr,

PAC
'sare curentul.'
...
Așa cum stai tu puțin aplecat spre față, lăsat de genunchi, mișcând cu teamă mâinile stânga-dreapta în

jurul tău. Așa începem să simțim și prin Sferă.

Se formează o "imagine" mentală în timp ce probăm și verificăm spațiul dintre gânduri.

...

§

...Se poate înmulți 2 cu 2, dar e 4 ca și idee, nu ne am ales cu nimic din toată combinația asta.

Când senzația se ridică la pătrat, automat începe și motorașul "sa-și dea seama cum isi tot dă seama".

Sigur ați vazut un cub, o cutie. Dacă ridicăm un cub la pătrat, deja e nevoie de Simțul Prismatic să intre în ajutor, fiindcă una din dimensiunile respective nu o vezi.

Ca și in spațiul dintre atomi.

'E o artă japoneză. Că tot veni vorba...'

Ce artă impresionantă e muzica!
Asa operează și ea asupra noastră, iar muzica bună nu se discută, nu e nici ceva ce depinde de gustul fiecăruia, fiindcă oricare din noi rezonează pe cat se poate împături propria sa prismă ce-i răsare de după orizontul interior.

Prismatic.

§

°De la coadă la Cap

Cum simțindu-l strălucește,§
sau visând își amintește...
§
Cu vreun orb când te privește,
ce, radiant, el se potrivește!

<<cioc-cioc>>.
Sau, simplu-numitul
Sau ba chiar numitul „PAC!",Δ
Și, din timp, un simplu joc,
Simțind timpul stând pe loc.

Să simtă un joc, simțit cum vine,
simțului simțit îi se cuvine,
Când se simte simțul bine,
Chiar și timpul simț devine.

Și grație ție simțului senzației.§
Și grație ție perioadei grației,
ne știm de pe vremea creației,
Dragă natură a inspirației.

ΔalertăΔ

pac
ΔΔΔ

Sfera ®© Sferelor

ΔΔΔ

pac

ΔΔΔ

ΔalertăΔ

~Tele-Sferă interceptată~

WMMS RADIO // SFERA #108
Gazdă: πtagora DJ
(πaratorul vorbește)
"S-ar părea ca incepe ploaia,
Dar e bine că nu suntem de carton.

V-ați prins?"

You've got to try / T-Fire

'O și mai rotundă piesă de a lor,
Care ar putea avea o mare șansă...
Ca pe al nostru drag Narator,
Să-l bage prin muzică 'Mișto'-n transă.'

§Δ§

^WMMS session #25^

Say A Prayer by T-Fire
(colecția Colcereala de Funk - Nigeria '77)

"Și revenim din pauza,
Let's go

1. Probă Metaforică

Î: Care este esența emoțională a piesei?
Este pur și simplu compasiunea. Canalizată magnific.

Î: Cum funcționează structura piesei?
Mi-am dat seama că piesa este de fapt o capodoperă. Repetiția, natura ciclică a cântecului... acționează ca o vrajă.

Ai zice că-i magie albă. Magie alba cântată de maeștrii negrii.

Î: Cum este cucerită atenția?
Ei „cuceresc terenul" cu câte o sferă pe secundă, o cucerire asupra conștiinței în cel mai puțin invaziv mod pe care l-am auzit.

Î: Ce reprezintă intensificarea sonoră?
Eliberare. Acel ritm funky apare dupa ce se eliberează ținta, atunci începe situația să curgă.

Î: Ce se schimbă după cu colectivul?

Întâi au prins încredere, iar apoi s-au desfășurat ca la ei acasă.

Î: Cum se simte această realizare?

Ca și cum aș fi la ei acasă.

2. Probe Orientative

Î: Cum este perceput timpul?

Ciclic.

Î: Unde este centrată conștiința?

În centru

Î: Cui se adresează de fapt piesa?

Fiecăruia din nou, deși,

ei vizează ceva nevăzut mai degrabă

decât bârfe ca o babă.

...

Δ

° 25/100
(poemul)

Împreună-n Univers
ascultăm chiar divers,
Cum arta
curge
și
învie,

chiar
dansând
de
bucurie.

Frumusețea
și
Tristețea
dar

și
sfertul
din
întreg.

Fac omul să înțeleagă cum toate
chiar
se
leagă

Iar din ochi de curg o mie,
și din Sfera Timpurie,
bucurie,
cum din lacrimi omu' învie.

Și adânc se pierde în trecut...
Ce-a trecut de mult prin lut.

Venind chiar lin prin șoapte,
Zboară arzând rimele-n noapte.

- Mișto din Zbor.

Δ_Δ

##§

¥

°Navigând un beci de cerebel

Noi, din beciul beciurilor, unde nici lumina nu bate, atât de-n beci că nici nu știm că suntem într-un beci, dar nici măcar nu știm ce nu știm.

Stăm și ne dăm cu părerea. Printre etajele superioare mai cade câte un fir de praf, iar noi, îl analizăm, speculăm,

îl supunem celor mai mari teste de bază,
îl învârtim prin fântâna vieții,
îi punem ștreangul pe copacul cunoașterii,
îl trecem prin focul lui Prometeu,
îl lăsăm pradă zânelor celtice,

îl trimitem călare pe un dragon până în Olimp.

Moment în care se invocă o mare comisie, se dezbat
subiecte zile și nopți,
se trag cu fulgere,
inundații pe continent,
se canalizează vechii zei sumerieni,
babilonieni,
zei primitivi,
la naiba,
până și Cuvântul își face apariția, să dezbată ei acolo toți
între ei, cu Platon și Socrate în cască, dacă nu sunt
cumva și ei toți, picturi trase pe tavanele și pereții adânci
ai minții umane.

Și terorizați de realizare, au căzut în genunchi și au zis
toți în unison: suntem un gând al unui simplu copil care
visează mergând pe stradă, fără măcar să realizeze tot
ce-i dansează în imaginație.

Toată mitologia este punctul ce leagă simplul de mister.

Iar noi toți suntem acel Buddha ce a realizat,
suntem acel ego ce s-a simțit prizonier,

suntem toți urmașii lor,
suntem eroii,
suntem copiii neglijați,
suntem părinții obosiți și strangulați de lanțuri,
suntem omul din stânga și din dreapta,
frustrați,
plângăcioși,
critici.

Suntem zeii vechi,
șamani la colț de bloc,
suntem astre și univers,
suntem minte și inocență.

Suntem cu toții doar ceea ce umbra din spate nu poate mima:

Lumină. Spontani, jucăuși.

Suntem copilul în care întreaga creație s-a plantat cu speranța că vor reuși și ei să devină reali și să realizeze că totul e un vis, că mintea zboară, așa cum îi e natura, că apa curge, focul arde și țânțarii fut filme.

Noi suntem vârful acului ce nu-și ratează ținta.
Noi suntem ținta.
Noi suntem acul.

Dar noi ne aflăm în carul cu fân.

π

° dacă te apasă când îți pasă...

O ciudată stare pe om îl tot omoară,
Când balaurul dinăuntru il înconjoară.
Durerea, nervii și singurătatea rece,
Îl inundă și pare că nu va mai trece.

Dar nu prea ajută evidențiind problema,
Ci a întreba cine o simte e dilema.
Căci și un episod amărât de-al vieții.
Se tratează dărâmând chiar pereții.

Pereții groși ce ne sufocă iar speranța,
Și ne amenință agresiv chiar siguranța.
Să fie oare simpla iluzie de control,
Sau balaurul nostru doar un simplu gol?

E foarte natural a simți "nu mai vreau",
Cand și astăzi de aceeași suferință dau.
Iar deseori această suferință ce apasă,
E pur și simplu a școlii o altă clasă...!

Școala Eternului Mister ce ne cuprinde,
Ale căror metode pe orice om surprinde.
Ne surprinde și ne arată cu mare ardoare,
Cum zilnic câte puțin ceva în noi moare.

Se tot moare căci așa e mai sănătos,
Deci mai degrabă îi facem loc frumos,
Locul frumos de care are Ea nevoie,
Să te învețe despre om și despre glorie.

O glorie surdă ce ne scapă tuturor,
Ce e cheia inevitabilelor schimbări.
Schimbării Veșnice din Ego în Simplu Om,
De vezi crescând o floare pe lângă-un pom.

^ Origami ^

° Nervii de pe Covor

Cu cât mai mult te gândești la probleme, indiferent prin ce fel de gând sau atitudine, cu cât mai mult le invoci și le pornești...

Fie ca vrei fie că nu,
Fie că-i un viciu sau ești doar tu.

Ca o floare este tot în univers,
Ce naște, crește și frumos...
vulnerabil ofilește.

Ori dacă merg la ea și o trag să crească sau să vreau să o grăbesc când înflorește...
doamne ferește.

Eu îmi las nervii să joace la mine pe covor, se obosesc ei, ba chiar se simt foarte bine că sunt acceptați și se desfășoară.

Iar frumos o să-și ia jucăriile și, uite așa,
Pac

se înalță și se încalță, singurei apoi pleacă.

Pleacă și de nu vrei.
Poate chiar fac și puțin curat după ei.
Mai știi că nu?

Dacă mă iau în gură cu dracii, pe de altă parte să nu cumva să îmi asum... iese ceartă, ei nu mai pleacă, și eu nu mai visez când dorm.

Tu si dracii, dracii și cu tine.
Sau, inclusiv dracii între ei...
Niște simpli derbedei.

Ca acei doi, sa devina unul, când ei defapt așa realizează că mereu au fost. Se sting în zero, ce rotund fiind...

N-are colțuri după care să se ascundă.
Dracii ăia...
...parpalacii...

π

• Cei ce Suferă de bunăvoie
Sunt mai fericiți decât cei care,
doar se bucură din întâmplare.
căci ei simt, și nu-i mirare,

Sfera aia Mare.

§

° Plierea °

'Domnule Psihiatru' a fost creația care a dat startul benzii rulante.

Îmi amintesc cum povesteam. Eram Naratorul,
Naratorul care apărea...
...în timp ce năpârlea.

Povesteam treaba asta în timp ce în cameră cu mine sforăia un prieten de-al meu pe care-l găzduiam.

Aveam inclusiv o mică boxă cu muzică.

Eram naratorul, care după cum bine vezi,
naram intr un ritm precum visezi,
ca o vibrație de fundal.
Redam tot ceea ce se întâmplă în timp ce conștiința se difuza prin prisma sa, sau, de altfel, chiar se concentra ca printr-o lupă să pătrundă arzând prin toate.

Era totul pe viu.

Eu nu știam ce cuvânt va termina versul
si nici gând să am vreo boabă de habar, cum, sau până când vor continua tot restul.

Erau oare versurile ce îmi curgeau prin cap doar propriul meu plasture? Erau acele jocuri de cuvinte doar o disociere de realitate, o ruptură internă din cauza insomniilor și al izolării?

Super Saiyan, Super Saiyan 2, Super Saiyan 3.
'Ciudată aliniere a creației.'

Acel "îmi dau seama de datul în seamă" este un meme.

Interesant cum a reapărut, deghizat, in cel mai spontan mod dar si in cel mai incident context, poezia mea 'Oameni de Carton', care acum capătă o nouă dimensiune.

Ca o haina de sezon.
Am făcut un turnuleț din simțire, iar acum simbolul avansează un grad.

"Te invoc...

'Origami...!"

"Mă... zi!'"

° Din 26.10.2025

§ Oameni de carton.
(Versiune integrala) §

Domnule Psihiatru,

De plasturi n-am nevoie,

Eu pe asta pun accentul
și te uiti pierdut de voie,
Cum de gluma e subiectul.

Cum pe tine cand te apasă..
Cand esti trist, dar
si tristețea.
Durerea pe cine afectează?

Ori, dacă o să vrei să observi,
-nu trebuie să crezi în mine.
Caută singur si cu calm în tine,
Cum răspunsul se topește când il vezi.

Fiindcă adevărul este că,
atunci când dispare și căutarea,
o să vezi că e tristețea care
ușor, ușor începe dizolvarea.

Prin Dizolvarea naturala ce curge,
Lin in jos sau ca scrisul pe hârtie,
Fix calea de mijloc se parcurge,
Intrând in ritm, și în flow cum știe.

Ca idee mă luăm pe mine,
Dus de rime, cât mă ține,
Inspirat ascult atent,
energia ce fain vine,
Si totul de la sine.

Dar între timp, relax din plin!
Fin...
Versuri faine simt că vin,
La fel blestemul cel Divin .

De fapt, mă golesc și mă plec frumos,
ca să fac loc Celui frumos.
Prin nebunie m-am vindecat,
căci sănătatea lumii e boala mea.

Absurd cum pare,
si chiar de nu s ar crede,
boala leac nu are,
Și durerea nu prea vede.

§

Căci totul curge din lumină,

Și dacă noi le punem nume,
le-am făcut să prindă rădăcini,
rădăcini în propriul suflet.

Pentru că la noi servim capsule,
Picături și vitamine,
Și pilule supliment,
Sau pastile în detriment.

Fiindcă noi suntem de carton,
și lumea nu există.

Și uite-așa totul se varsă,
fiind interpretat în mii de feluri.
Pot fii eu mai sigur,
că al meu e printre versuri?

Divinitatea nu are formă,
e, de fapt, ce proiectăm,
căci zeii sunt doar mituri
ce în noi mereu păstrăm.

Ochi ce nu văd decât,
Triste frumuseți.

Doar din umbre ce-s in jur,
Simțim un nou murmur.

Și în simpla dizolvare,
adevărul cu minciuna
capătă o culoare,
Și analistul, existența.

§

Nu e chiar complicat,
căci dacă stau și râd de mine,
Se calmează un chin ciudat,
Din armonia ce m-a luat.

Eu sunt doar cel ce privește,
cel care pe toate le simte,
De a ajuns deja să simtă
Însăși simțirea ei în sine.

Și când se pliază simțul pe din doua,
parcă vezi o lumină,
E Dumnezeu ce lin suspină
„Nu e nimeni mai cu vină,

Doar o oglindă-n față oglinzii."

Și uite-așa,
de moment luminat,
și-a dat seama ce s-a întâmplat:

Cel ce de departe se tot miră,
E ego-ul, ce ca boul,
Nu respiră!

Și la un moment dat,
cum se-ntrepătrunde cu lumina,
Gândul că e cineva,
Rămâne adânc schimbat,

Omenia nu e a omului în sine,
este ceva ce curge,
Și pleacă și revine.

§

Curentul natural a venit,
Zâmbind m-a electrocutat,
ca un frumos vânt fluid a venit,

Completând profeticul mit.

În această viață
mult mai sănătoasă,
E mai bine să nu știi cine ești,

De ți-e teama că înnebunești,
ți-ai impus direct un test,
Să invoci un adanc protest.

Într-adevăr, identitatea poate o știi
că, de fapt, există doar să fii,
dar totuși, întrupată, nu are de ales.
Așa e ritmul cel mai de interes.

Nu e el nici cum apt de vrăji,
doar atent în jur și în el,
cum sănătatea supremă,
e sa nu îngheți în vreo dilemă.

Dacă râzi de tine, poate,
și poti zbura liber printre toate,
din dorința arzătoare, aprinsă tare,
să nu mai tot suferi de singurătate.

Vei pune întrebarea ce te apasă:
„De ce îmi bat eu capul?”
Cand alții doar visează,
Cum din rol in rol 'Eu-l' se pliază.

Dar triști si nevinovați, greu mai văd,
Doar au impresia si nevoia dură,
Ca visul cel mai bun sa fie nebunie.
Pe când cel Treaz e liber din natură.

Ce frumos curge și el,
Și dansează și se întoarce,
și poate, lin și ușurel,
să se ducă mai departe.

Unde? Te întrebi.
Dar ce mai contează,
dacă 'eu' nu exist,
Și totul vibrează?

°_^

° 09.12.2025

§ Arubaluba §

Nămeții despărțiți trăiau laolaltă,
Când din soare ploua căldura ce-i saltă.
De frică și stres le creștea lor durerea,
Și-n suflet simțeau adânc sfâșierea.

Dar ciclul naturii nu simte nici milă,
Nici timpul nu-l simte și nici o cămilă.
Ea ciclic se-nvârte și-n moarte se naște,
Și viața, cum vine, la fel se cunoaște.

"Nu crezi că-i destinul cel care creează?
Nu simți lumina cum subtil ne ghidează?"
Nimic nu înțelegea Dreptaci din tablou..
'Ce Viață intensă când simți prin stilou...'

Nămeții Stângacă nimic nu-i convine,
Tot fuge și minte și vrea să suspine.
Nămețul Dreptaci simțea chiar perplex,
Cum îngeri îi fluieră-un cântec complex.

Din Cer și Pământ se simte vibrând,
Dreptaci și Stângacă pierzându-se-n vânt...
Nămeții, mai nou, se topesc în culori,
Și sus, la distanță, ajung ei prin nori.

'Ce diverse povești văzând cum gândești!
Profund un mister simțind cum trăiești...'
Când lenta Stângacă plutește pe apă,
Sau Dreptul ce simte trecutul prin Clapă.

Tristețea și gândul se simt de-odată,
Un Suflet simțind cum viața-i ciudată.
Iar draga Cămilă curioasă ne-așteaptă,
Acum noi pășim pe calea cea aptă!

π

Ce ar putea vedea acel abis,
Decât lumina în sine?
Cine se pierde agitat în vis
Decât frica din tine?

-Din noapte, Lumină

° § °

°28.03.2023

§ Plăcut, Ușor mirat

Plăcut.
Ușor mirat
de textele împrăștiate pe hârtie
de unii oameni.

Plăcut de citit,
ușor mirat de creativitate.

Cum,
plăcut și de nicăieri,
un om, în liniștea lui sumbră,

vede cum apar și se așază cuvinte,
dintr-un neant adânc din minte.

Ușor mirat și eu,
când în vidul interior mă uit cu semnul întrebării
și,
precum o pietricică aruncată într-un lac...

tip-tip,
subtil și mic,

se emană natural valuri frumoase și vii,

care,
prin mișcarea lor armonioasă, evidențiază misterul de prin viață.

Ușor mirat și eu...

pe când liniștea e de la sine,
observ că eu nu.

Plăcut, dar chinuitor.

Chinuitor să depunem atât efort
ca să ne creăm discomfortabil comfort...

Absurd,

căci natura singurică,

Când un lips apare,
curge și tresare să-l umple.

Echilibru natural.

Pe când noi?

Am muta munții ca să ne facem cale nouă.

Ce frumos ar fi să-i ocolim
și să facem, la rândul nostru,
cale celor,

Ce ușor mirați...

Forțăm.

Tresărim din adâncul inconștient,
să ne lăsăm amprenta, de parcă existența noastră s-ar
rezuma la ce avem de zis,

la ce avem de făcut.

Ușor mirat mă întreb,
cum e să nu acționezi?

Plăcut gând de avut,
căci nu ajunge nicăieri,
precum un cerc perfect rotund,

își completează plimbarea ajungând la zero,

dar cuprinzând întregul.

Plăcut, ușor mirat,
m-aș lăsa pe spate în bulversantul trai ce-l ducem
și aș vrea să văd, să aflu,

există inexistență?

Liniștit evit mintea ce rapid îmi tresare cu răspunsuri,

și-mi continui neclintit,

nemișcat,

curba spre punctul ei de plecare.

Să ne întâlnim noi toți
de unde pleacă și unde se încheie percepția.

Plăcută-i moartea,
căci dă sens agitației.
Plăcută-i agitația,
căci ne creează dor de liniște.

Fain să scrii
fără a avea ceva de zis.
A face, fără să faci.

Wu
Wei

A fi un vehicul
pentru spontanul univers
și, hei...

Plăcut,
chiar ușor mirați,

să ne lăsăm duși de valurile
ce, în etern, se întind
în urma întâlnirii simțirii
cu ceea ce e simțit.

Uniune în Univers.

Δ

Tu, cel care ești rigid și te deranjezi.
Tu, cel care ești important
și ai drepturi și nevoi.
Tu, cu fricile tale,
cu traume
și mereu chestii de zis.

E ok.
Mereu va fi.

Mă dau la o parte,
poți să treci tu.

Treci și du-te.
Du-te și pierde-te în zare.
Pierde-te și uită de tine.

Uită cine ești,
și hai înapoi,

să faci cale celor ca tine.

Să te iei mereu în primire,

să te conduci mereu în uitare...

Memento Mori.

Nothing matters.

...so have fun.

§

Triste-amărui aceste vieți,
Ce dur suferi pana inveti.
Trăim intens prin vise reci,
Murim aprins simțind pe veci.

Durere infernală, acum tăcut,
Stins am glasul, sunt pierdut...
Suspinând sfâșietoare-n șoapte,
Bântuie arzător iubirea-n noapte.

Fiorul lin trecând in zbor,

Nori melancolici ce-i ador..
Ușor.. mi-e dor. Absurd umor,
Să mor atins profund de Amor..

§

° Domn Ușor
pt. III

Coerența este transmisă prin rezonanță.
Copiii absorb prin expunere...

Prezența ființei...

Daca fiecare persoană are doi părinți, fiecare părinte alți doi și tot așa, nu durează mult ca numărul să depășească înțelegerea.

Deci, se pare că, Naratorul e precum,
steaua sus răsare...

Și mie nu-mi mai pare,
Poate decât,
Sfera aia mare,

Giup giup,
Giup,
stânga,
Pac
dreapta
Pac
Pac

"Structura e biologică,
Coerența răsare din stare!
Prezența... π înflorește
Și naratorul apoi zâmbește."

§
Δ

Si ce amare-s ele triste vieti
Sa schimbi scrumiere pana inveti
Traim intens prin iernile astea reci
Fumam țigări aprinse în beci.

Durere infernală-n drum tăcut
Aprins-am țigara cu bricheta
Suflând sfâșietor plămânul mut

Bantuie gandul de-a pune cheta

Filtrul fin il am deja in vizor
Si o foiță direct cu umor,
Si limba întreagă de-un color
Giup, pac, mi am aprins-o din zbor.

π

Cavaler al Forței.

Există un scor universal,

o ligă.

De fiecare dată când un om își învinge demonii,
când își pune capăt unui obicei,
sau se responsabilizează și lasă de la el...

e un punct la cavaleri!

Universală această competiție!

Așa și eu, mai adineauri
Scorul era pe virgulă, am simțit că am de făcut o mișcare, era ultima clipă a meciului...

Ultima șansă înainte de a fi înghițit și supus convingerii oarbe....

Și arunc...

Mingea se învârte in aer,

Încetul cu încetul...

'Formând o boltă, o boltă cerească...!

Coș de 3 puncte, ferească...!'

"Cavalerii, mâinile sus!!!

Cine suntem?

Cavaleri ai verii"

Cavaleri ai Forței,
Războinicii Păcii,
Gladiatori de-ai liniștii supreme.

Shaolinii caterincă,
Călugării patiseri.
Șto sau Mișto.

Când câștiga una din echipe un conflict interior,
direct punct în plus în întreaga Sferă!

Ei sunt.

Cei ce mențin Sfera Rotunda.

"Cavalerii"

§ • Δ • π • ¥

- Progresiv

Ce ma fascinează rockul progresiv. Este una dintre jucăriile ce mă țin ocupat de parcă aș fii din nou un mic copil.

It.
Genesis.

Sunetul melodiei este absolut. Ma face sa plâng.
În special. Dintre toate senzațiile pe care le simt sunt doar ani și ani ce s-au adunat și s-au adunat de când o am la suflet. Precum un vin cu mulți ani sub centură.

Mii și mii de trăiri suprapuse.
Mii și mii de amintiri.

O simt de mii de ori deodată.
Tot albumul este impresionant.

The Lamb
Lies Down
on Broadway.

O drumeție. O adevărată drumeție.

Universul s-a format în haos, foc, explozii...
Ne e frică să simțim ceea ce nu recunoaștem.

Dar omul nu e oaie.

E praf de stele!

Omul, prin natura sa, e ce vrea el să fie.

Demn,
în nonconformism,
în unicitate,
în improvizație.

Cum altfel ajungea trupa Genesis de la mielul de pe
Broadway, pana la
O muscă Prin parbriz
brusc pierdută-n vis.
Din plin impact divin,
...mai fin...

Și prezența 'Celui frumos'...
Propriul Narator ce aruncă la coș.

Curajul adevărat cuprinde frica,
iar împreună formează o sinergie
recunoscută ca și „libertate”.

'Da, nepoate'

Omul e întruchiparea universului,
Dorința canalizată oferă o cale
către 'realizarea ce ține'.

Ține bine, căci ea nu e,
Decât, se pare,

Sfera aia mare.

Frustrarea care dă pe din afară
culminează în revoltă liniară.

Absurdul, umorul exagerat, sfidarea...
apar și ele,
pentru a oferi unui univers gri și neinteresant
un echilibru chiar de 'vară'.

O revoltă fain cum zboară.

Când vulcanul erupe,
omul își redescoperă natura.
Când omul se rupe,
Vine un Narator de-a dura.

"Frumusețea si tristețea,
Dar și miezul din intreg.
Fac omul sa înțeleagă,
Cum totul chiar se leagă."

Ars longa, vita brevis.
Ce tare poate fi Genesis!

Zi frumoasă, suflet blând.
Ți-am lăsat frumos un gând,
Gând pe care nu-l găsești,

Dar simțindu-l strălucești'.

°

"...it is here, It is now

It is real."

"It is Rael..

cause it's only knock and know all, but I like it...

like it like it like it

Cause it's only knock and know all, but I like it...

like it like it like it"

Δ

• Din gașca lui Domn Ușor și Șto-Mișto,

vi-l prezint pe...

° Hocus-Pocus

'dar ce focus...

Cum în liniște el s-a dus...'

" E ca și cum ai trișa la viață

când ai Sfera chiar de față,

Alții caută până înnebunesc.

Și toată ziua doar vorbesc.

Ai o Lună, ai și un Soare,
Dar și Sfere superioare.
Nu ți-e frig, și nici cald,
Și în suflet ai smarald.

Mai înveți cum în Sferă toți fac,
parte din tine și toți din sac.
Și de se rupe sacul pe din două,
Îți e greu și ție... dar și nouă.

Prin suflet simți natura,
Iar prin viață să-ți ții gura.
Sau ușor ce vastă-i viața,
Și lui Miyagi mustața."

'Călător sunt eu de vise

Sau ba chiar de cele scrise.
Și v-am zis și am plecat...

Nu mai aveam mult de stat.

'Doar din mers v-am salutat.'

Maestro

° 17.12.2025

• De veghe

Dacă doare, doare.
Dacă e greu, e greu.
Și dacă nu-i soare,
Mă apuc de un eseu.

De ce să îmi creez idei imaginare?
De ce să îmi induc dualitate oare?
De ce ar trebui să știu că sunt în flow,
Sau să am nevoie sa fiu eu din nou?

Sau să-mi fac bine când vine răul,
Mângâind astfel suav ego-ul.
Sau sa mă consum ironic prin forțare,
Când de efort ma pot scăpa prin suflare.

§

Toți cei ce se zbat o fac doar,
Fiindcă vor să nu o tot facă iar..

Și ce dacă simți că stai pe loc!
Nu i ca și cum arde vreun foc..

§

E greșită impresia că avem de atins un absolut,
Așa ne chinuim în iluzia în care ne-am pierdut.

Omul de Carton se simte atât de bine prin pace.
El evoluează pe măsură ce se auto-satisface,
La fel pe cât și minciuna pe care-o place.

Ce nu face niciodată de fapt și de drept?
Să dezlege iluzia din cap trăind prin piept,
Ignorând Pădurea privind un concept.

Ceea ce percepe repausul este chiar flow-ul,
Și din liniște, simultan, își dizolvă orgoliul.

§

Ce vede defectul din tine,
Decât mizeria din mine?
Ce acceptă frumosul din urât..
Când gândul a fost doborât?

Cine ar simți disonanță...?
Având in el substanță.
Sau ce judecă stând pe loc,
Când nu e conștient deloc.

Dacă doare, să doară.
Dacă e greu, să moară.
De ce să fie tot altfel decât?
Când poate fi umil și atât...

Δ
Nu e lingura.
Cea care se îndoaie.

Când Oracolul îi oferă o bomboana și Neo întreabă,

„Ce rost mai are să-mi oferi dacă oricum știi ce-o să aleg?".

Oracolul îi spune,

„Nu ești aici ca să faci alegeri, ele deja sunt făcute. Doar ești aici ca să înțelegi de ce ai făcut alegerile pe care le-ai făcut."

π

° Ucenicul titirez

Ucenicul ca piticul
Ce se uită ca pisicul,
Vrea și el, dacă se poate,
Prin astral chiar să înoate.

Nu e chiar așa de ușor...
Cum ar crede vreun junior.
Cum îi explic la băiat acum

Că defapt nu prea are cum?

De ești cumva și îți dorești,
Te-ai dublat ca să orbești.
Cine tot vrea el să zboare
Și de ce fuge de picioare?

Ce e cu astralul ăsta, decât,
Un gând în capul tău crescut?
Cum îl decuplez pe omul titirez...
Dacă n-are urechi și n-are miez?

Mai degrabă îl prind prin șoapte,
Sau îl sperii adânc în noapte,
Cu o bâtă-n cap, surpriză!
De-l găsesc în analiză.

Zenul nu e el o reușită,
E ba chiar o recuzită.
Nu ca șpagă sau ca mită,
pentru o minte liniștită.

Are el nebună firea,
Dar se apropie amăgirea...

Vai, ce doare împlinirea,
Și ce simplă-i omenirea.

'<cioc-cioc>'

"Cine...

Ah, Cititor, intră te rog, hai aici să-ți arăt la ce lucrez...

'PAC'

Și grijă pe unde calci..

Ai ajuns la timp,
Pe unde rămăsesem, a da...

° πnk Floyd

Ritmul, basul si tobele sunt ca un motor, nu-i de mirare ca Nick Mason era împătimit de mașini de curse. Pink Floyd-ul, pe vremea când au cântat Dark Side-ul la Wembley in '74 este un motor uriaș, si băieții reușesc să

retrogradeze perfect, la fracțiune de secundă, exact pentru a putea accelera după curbă in cea mai optimă clipă, fără să se înece motorul!

În același timp, și aici dar mult mai reușit in Shine on You Crazy Diamond, se transpun cu toții în Sferă, e ca un joc 'Senzațional' de teatru.

De exemplu, in versiunea întreaga, chiar înaintea solo-ului de la minutul 15, ar părea că se joacă baseball, dar jucătorul care aruncă mingea doar ajunge până în punctul de aruncare.... 'Șiiii

nu cred...!

Doar se prefăceau!'

Se tot apropie și îndepărtează de moment și sugerează ca ar veni solo-ul 'dar stai!

Își prinde Gilmour avânt!

Vine la viteza maximă.....'

Se aude orga cumva din astral datorita efectelor lui Richard Wright. Basul si cu tobele sunt ca pistoanele si bujiile, e ca o mașină care stă la relanti, un V8 care toarce, dar toarce precum un tigru siberian fumător de-o viață întreagă.

Chitara e cea care îți fura ochii, te trimite cu privirea in lung, ca si cum te-ai uita dupa minge dar 'hop,

Doar s-au facut ca arunca si lovesc, dar mingea nu a pleca... Stai, cum!?

Ba da!!

S-a dus mingea in spațiu!. Si cum!? Nu cred!

Au luat stadionul întreg cu mingea! De parcă am fi in Star Wars, am inceput să călătorim cu viteza luminii, având milioane de stele trecând pe lângă noi ca fulgii de zăpadă peste parbriz când dai drumul la faza lungă într-o noapte de ninsoare.

Basul si tobele, aici incepe sa accelereze motorul, deja sunt pe dupa curba cea periculoasă, de aici sunt doar

serpentine în coborâre. Frâna de motor, reduc in a 3-a, a 2-a aproape instant, îi se mișcă picioarele lui Mason ca la Rally-uri, ba nu! Ca la Drift-uri chiar, wow.

Doar că, împreună cu basul, si combustia chitării, ai zice ca e un motor întreg si fiecare dintre componente cum se îmbină intr-o sincronie de dansuri cosmice.

La minutul 19, deja ies din pădure, se întinde drumul, si scad turațiile la un ritm de condus la drum lung.

Să simți ritmul și să fii pasionat de condus merg mână în mână, și totul fain se leagă prin simț. Așa cum, la 180 la oră, știind ca vin doua curbe periculoase, deja ești cu piciorul stânga deasupra ambreiajului, corpul înclinat spre fața, relaxat, parcă plutește, centrul de greutate perfect centrat, in asa fel incat forțele G să nu te dezechilibreze, ba mai bine, să le folosești ca și în artele marțiale împotriva adversarului și wow

Rap pap-pap-pap
DUM-DUM

MASON dansează flamenco peste pedale, mână dreaptă

se luptă cu schimbătorul de parcă ar fi un șarpe, la fel și mână stângă a lui Gilmour.

Încheietura îi se arcuiește cum o făcea cea a lui Ip-Man.

Pa-paaaaa ta-ra-ra-raaaaa
DUM-DUM

Întregul sistem de sub capotă ajunge la așa finețe încât motorul se transformă mai degraba într-un ceas, și șoferul...

'La fix!

Un ceasornicar!'

Chitara adaugă focul, este pasiunea, devine un dans senzual, un ritual de împerechere. Chitara și ritmul flirtează una cu cealaltă până ajung să scoată cel mai tare solo de chitară din secția de maternitate.

Linia și punctul, unu și zero, devenind cu totul altceva.

¥

Haosul e
ce noi nu,
dar și noi ce
Metafore blue.

§§§

- MUSASHI

Cum ar fi imaginația lăsată în pace să înflorească precum
un boboc de floare în toiul primăverii?

Sau și mai frumos,
un boboc de trandafir japonez...

Sau, că tot veni vorba de japonezi...

Ce grădini impresionante au!

Pietrișul fin, pietricelele atent semănate,
aranjate de parcă pieptănate,

prin care mai vezi cum răsare câte un ficus,
sau vreun bonsai,
sau chiar copacul lui Buddha ca pilon central.

Se redă starea de zen.

Curbele trase din piaptăn
sunt însăși energia ambientului capturate în
modul prin care ea curge.

Și curgând...
se imortalizează flow-ul.

Ce oameni impresionanți,
cum prin lipsă de cuvinte,
așa modești cum sunt,
reușesc să captureze misterul vieții și al ființei.

Doar Takuan a fost în stare,
în momentul în care Musashi era pe culmile disperării,
frustrat,
la un pas de încă o cădere nervoasă.

Unde doar un om ce investește mii de ore
concentrându-se asupra celui mai fin fir posibil perceput
ar putea ajunge.

Mai ales când simte că e ceva ce el face,
ceva ce singur și-a pus în cale,
ceva ce îl torturează
și pe care nu îl poate desluși.

Tocmai pentru că încearcă prea mult.

Prea tare.

Doar Takuan.

Tăcut.
Zâmbăreț.
Seren.

S-a îndreptat spre el,
cu câte un pas deodată.

Pietrișul scrâșnea sub papuc.

Timpul se dilata pe măsură ce se apropia de Musashi,
din al cărui piept se auzeau bătăi de tobă.

Atât de intens se coborâse liniștea.
Încât sângele ce-i urca la cap
se auzea precum un râu învolburat curgând.

Cel ce caută să fie de neînvins sub cer
nu are cum să fie de-al pământului.

Cu bățul ce-l avea pe post de baston,
a trasat în pământ un cerc perfect
în jurul lui Musashi,

cu aceeași suavitate
cu care mânuia pensula pe pânză.

Apoi a lăsat bățul să-i cadă la picioare
și, zâmbind, precum un copil inocent și jucăuș,
și-a văzut liniștit de drum.

Iar Musashi...
Musashi își pierduse marginile minții.

Cercul era cerul.

Perfect.
Întreg.

Fără colțuri.
Fără opusuri.
Fără jumătăți.
Fără capete.
Fără defecte.

Era oglindă.

Era...

Bobocul π care înflorea.

° • Piatra Filosofală • °.

• La
. o
tură.. ° • ° .
...pe ° •
arătură... •

° • .

Mă mai aud prin gând cântând un vers..
Când prin cap tristuț mai trec din mers,
Cum de nicăieri vin și fain frumos,
° • . Îmi sparg sistemul central nervos.

•
°
° • . . • °° • .. • °° • . . • °

La un pas de moarte se simte omul viu.

. • °

La un pas de a o da in bară își revine omul iară...

° • .

Degeaba ne lovim de toți pereții,
Meșterind prin măruntaiele vieții.

° • .. • °

Și ne zbatem când se freacă,
Simpla viață vrând să treacă...

. • °° • .

° `msterdame

•

Viața asta mie-mi pare,
Cum visez defapt de dor...
Și din vis îmi scriu cu mirare,
Cum în pulă mă doare de mor.

•

. • ° •

Rocada Maestră e imposibil de penetrat,

• ° •

Prin discomfort perpetuu...
...de cunoaștere te-a înzestrat.

. • ° • .

Și sufletul cald ce-l simți tu profund,

° • . . • °° • .. • °° • . . • °

La fel simte și el al tău tâmpit gând.

CØLCΞRΞΛLΛ

° • . . • ° ° • .. • ° ° • .

Journal

° 'msterdame și metafora.

E cea mai simbolică poezie pe care am scris-o. M-am luptat toată noaptea cu ea, nu știam încotro mă îndrept, ce fac, erau multe posibilități, eram destul de haosat.

Până la urmă, am dus-o la capăt. A fost până la final ceva de domeniul fantasticului. Făceam dinăuntru niște transformări ale realității, îmi înmulțeam exponențial conștientizarea.

Starea creativă este cea mai tare din parcare.

Simțind prin stări, informația e asimilată altfel.

Și această inteligență a organismului, când se pupă cu

conștientizarea faptului, e interesant...

° Viața asta mie-mi pare, °
• cum visez defapt de dor, •

(Dorul față de ce? O casă a sufletului oare?)

° Și din vis îmi scriu cu mirare... °
• cum în pulă mă doare de mor. •

(Tura si regele se mută de unde au plecat.)

Noi oamenii nu ne potrivim in mediul în care trăim. Spre deosebire de o mașină de curse și un circuit.

Sunt și ocazii la tot pasul să facem totul să se potrivească. Un gest, o atitudine, principii. Mereu am putea fi schimbarea pe care toți o simțim posibilă înăuntru...

Există o lege a echilibrului, nu poți lua fără să dai. Scorul trebuie să fie la egal. Și când mor, eu nu vreau să fiu pe minus. Acolo e lovitura mea, de fapt, de grație, la un moment dat te saturi de același... "lucrezi o viață și apoi mori", întins sub flori.

Să te joci cu perspectiva schimbă narativa, schimbă până și un trecut super mega futut.

Dar natura umană conține și elementul ascuns. E uman să faci să-ți fie bine. Legea junglei e supremă. Dar și astea sunt parte din progres, vin cu înțelepciune, prin cărbune.

°Rocada Maestră e imposibil de penetrat,°

Prin discomfort perpetuu...
...de cunoaștere te-a înzestrat.

. • ° • .

Și sufletul cald ce-l simți tu profund,

La fel simte și el al tău tâmpit gând.

. • ° • .

Ce ar putea fi oare aceasta Rocadă Maestră...?

° • . . • °° • .. • °° • . . • °. •

Viața asta mie-mi pare,
Cum visez defapt de dor...
Și din vis îmi scriu cu mirare,
Cum în pulă mă doare de mor.

Să fac o poezie e ca o misiune, ca un puzzle, este un sport mental superior, un medicament.

Eu am de asimilat dilemele vieții mele ca să ajung la finalul poeziei, se rezolvă ecuația. O simt prin simțul simetriei, fiind un text, geometria e una vie...

Ce fascinare față de abilitatea de a înțelege și a da de înțeles.

În timp ce asta se întâmplă, o să apară în spațiul interior imagini, senzații, perspective, sute de reacții simultane față de diversele îh-uri și asimilare a reprimărilor.

Pac și pac și pac, se reasimilează ele toate.

E important să mă deconectez regulat, uit de tot și doar

sunt. Am nevoie, căci deseori scriu si 12 ore,, și mai continui încă o zi după un somn. O vreme bună adormeam scriind, ori dacă ma opream... Se activa mintea uitându-se la pleoape.

Liniștea interioară e sursa.

Liniște absolută.

Când revin la poezie, se naște o altă bătălie.

Abia spre final am rămas cu mesajul.

Și când e gata, o trimit cu găleata.

Apoi o citesc.

Să fie oare piatra filozofală?.

Mai apoi, îmi dau seama.

Iar pe urmă...
Mă pierd puțin în turmă.

...care înțeapă și-mi spune,
Cum visez defapt un soare.
Și precum soarele fain apune,
Mă duc și dorm mai la răcoare.

° • . . • ° ° • .. • ° ° • .

CØLCΞRΞΛLΛRΞΛLΛ

° • . . • ° ° • .. • ° ° • .